

Nu falmer skoven trindt om land

Nu falmer skoven trindt om land,
og fuglestemmen daler;
alt flygted storken over strand,
ham følger viltre svaler.

Hvor marken bølged nys som guld
med aks og vipper bolde,
der ser man nu kun sorten muld
og stubbene de golde.

Og han, som vokse lod på jord
de gyldne aks og vipper,
han bliver hos os med sit ord,
det ord, som aldrig glipper.

Ham takker alle vi med sang
for alt, hvad han har givet,
for hvad han vokse lod i vang,
for ordet og for livet.

Da over os det hele år
sin fred han lyser gerne,
og efter vinter kommer vår
med sommer, korn og kerne.

Hans Ånd, som alting kan og ved,
i disse korte dage
med tro og håb og kærlighed
til Himlen os ledsage!

Sensommervise

Æbler lyser rødt på træernes grene, høsten går ind.
Går igennem skoven ganske alene, stille i sind.

*Gyldne farver og sensommerbrise
fylder hjertet med vemodig musik,
går og nynner en sensommervise
fjernt fra byens larmende trafik.*

Sommerbrisen danner krusning på søen, mystisk og sort.
Stæreflokke svæver højt over øen – snart tager de bort.

Gyldne farver...

Duft af brænderøg blandt brunlige bregner, blåsorte bær.
Stille summen mellem blade som blegner – aft'nen er nær.

Gyldne farver...

Modne rønnebær bag dybgrønne grene, rødt titter frem –
Går igennem skoven ganske alene –må jeg hjem!

Gyldne farver...

Marken er mejet

Marken er mejet, og høet er høstet,
kornet er i laderne, og høet står i hæs.
Frugten er plukket, og træet er rystet,
og nu går det hjemad med det allersidste læs.
Rev vi marken let,
det er gammel ret,
fuglen og den fattige skal også være mæt.
Rev vi marken let,
det er gammel ret,
fuglen og den fattige skal også være mæt.

Loen vi pynter med blomster og blade,
vi har georginer og bonderoser nok.
Børnene danser allerede så glade,
alle vore piger står ventende i flok.
Bind så korn i krans,
hurra, her til lands
sluttes altid høsten med et gilde og en dans.
Bind så korn i krans,
hurra, her til lands
sluttes altid høsten med et gilde og en dans.

I østen stiger solen op

I østen stiger solen op,
den spreder guld på sky,
går over hav og bjergetop,
går over land og by.

Den kommer fra den favre kyst,
hvor paradiset lå;
den bringer lys og liv og lyst
til store og til små.

Den hilser os endnu så smukt
fra edens morgenrød,
hvor træet stod med evig frugt,
hvor livets væld udflød,

Den hilser os fra lysets hjem,
hvor størst Guds lys oprandt
med stjernen over Betlehem,
som østens vise fandt.

Og med Guds sol udgår fra øst
en himmelsk glans på jord,
et glimt fra paradises kyst,
hvor livets abild gror.

Du soles sol fra Betlehem!
Hav tak og lov og pris
for hvert et glimt fra lysets hjem
og fra dit paradís.

I det spæde morgengry

I det spæde morgengry,
bli'r natten pluds'lig bleg,
underet er sket på ny, lyset er på vej.

*Den smukke jomfru morgenstund
danser let omkring,
slukker stjerner med sin mund,
dagen står på spring.*

Solen smiler morgenkåd, og fuglen synger glad,
marken damper og er våd af duggens morgenbad.

*Den smukke jomfru morgenstund
danser let omkring,
slukker stjerner med sin mund,
dagen står på spring.*

Mørkets tanker flygter sky, mens lyset vokser blidt,
tanken føles frisk og ny, man glemmer man har lidt.

*Den smukke jomfru morgenstund
danser let omkring,
slukker stjerner med sin mund,
dagen står på spring.*

Under stjernerne på himlen

Jeg sætter mig på kanten af din seng,
og du ler til mig.

Verden svinder ind til ingenting,
når jeg ser på dig.

Du ligger lige så musestille,
og virker ubeskriveligt lille
imellem dine mange sjove dyr.

Men i drømmelegen
finder vi to vejen
ud mod nye eventyr.

Under stjernerne på himlen
sejler du med mig.

Luk nu stille dine øjne,
så er vi på vej.

Vi sejler over vandet
og ind i drømmelandet,
du og jeg.

Og hvis du bliver skræmt af vinden,
så kysser jeg dig blidt på kinden.

Hvor du end er i fantasien,
vil jeg altid være
her hos dig, min kære.

Læg nu trygt din hånd i min.

Under stjernerne på himlen,
sejler du med mig.

Luk nu stille dine øjne,
så er vi på vej.

Vi sejler over vandet
og ind i drømmelandet,
du og jeg.

Drømmelandet, du og jeg

Skyerne gråne

Skyerne gråne, og løvet falder,
fuglene synge ej mer,
vinteren truer, og natten kalder,
blomsterne sukke: det sner!
Og dog bære blus vi med glæde!

Vinteren kommer, og sneen falder,
blomsterne visne i muld,
isen optøs ej af gråd for Balder,
tårerne stivne af kuld!
Og dog bære blus vi med glæde!

Solhvervet kommer, og bladet vendes,
dagene længes på ny,
solskinnet vokser, og vintren endes,
lærkerne synge i sky.
Derfor bære blus vi med glæde!

Årene skifte af gru for ælde,
skjaldene give dem ret,
fuglene alle hvert år må fælde,
ellers de fløj ej så let:
Derfor bære blus vi med glæde!

Hjerterne vakle, når højt de banke,
drages til fuglenes spor,
lyset dog sejrer, den mørke tanke
flygtende synker i jord.
Derfor bære blus vi med glæde!

Mørketid

Sommerens solskin er gemt under huden,
regntøjet taget i brug.

Sommerens sødme hældt over på flasker,
frister og smages i smug.

Mørketid, uh,

hyggetid, uh,

/:kaffe ved rødternet dug:/

Senåret dæmper urolige tanker
indhjeller alt i et slør.

Ude i kulden går fauna i dvale,
floraen visner og dør.

Mørketid, uh,

stille tid, uh,

/:vinterens milde vigør:/

Tid til at ændre vor hektiske rytme,
tid til fordybelsens ro.

Her mellem sommer og vinter, der samles
kræfter til atter at gro.

Mørketid, uh,

ingen strid, uh,

/:lad efterår bygge bro:/

Regnvejrsgang i november

Jeg vil male dagen blå,
Med en solskinsstriben på.
Vælge lyset frem for skyggen,
Give mig selv et puf i ryggen,
Tro på alting, selv på lykken.
Jeg vil male dagen blå.

Jeg vil male dagen gul,
Solen som en sommerfugl,
Sætter sig på mine hænder.
Alle regnvejrsgange ender,
Der står maj på min kalender.
Jeg vil male dagen gul.

Jeg vil male dagen rød,
Med den sidste roses glød.
Jeg vil plukke kantareller,
Løvetand og brændenælder,
Leve i det nu, der gælder.
Jeg vil male dagen rød.

Jeg vil male dagen grøn
Dyb og kølig, flaskegrøn.
Sætte tændte lys i stager,
Glemme rynker, dobbelthager,
Håbe på mit spejl bedrager.
Jeg vil male dagen grøn.

Jeg vil male dagen hvid,
Nu hvor det er ulvetid.
Købe franske anemoner,
For de sidste tyve kroner,
Lytte til Vivaldis toner.
Jeg vil male dagen hvid.

Jeg vil male dagen lys,
Stege ud og sætte kryds.
Jeg har tusind ting at gøre,
Klokken elleve-femogfyrre,
Blev november hængt til tørre.
Jeg vil male dagen lys.

Julen har bragt velsignet bud

Julen har bragt velsignet bud.
Nu glædes gamle og unge:
Hvad englene sang i verden ud,
nu alle små børn skal sjunge.
Grenen fra livets træ står skønt
med lys som fugle på kviste.
Det barn, som sig glæder fromt og kønt,
skal aldrig den glæde miste.

Glæden er jordens gæst i dag
med himmelkongen den lille.
Du fattige spurv! Flyv ned fra tag
med duen til julegilde!
Dans, lille barn, på moders skød!
En dejlig dag er oprunden:
I dag blev vor kære frelser fød
og paradisvejen funden.

Frelseren selv var barn som vi,
i dag han lå i sin vugge.
Den have, Guds engle flyve i,
vil Jesus for os oplukke.
Himmerigs konge blandt os bor,
han juleglæden os bringer,
han favner hver barnesjæl på jord
og lover os englevinger.

Nu tændes tusind julelys

Nu tændes tusind julelys
på jorden mørk og rund,
og tusind stjerner stråler smukt
på himlens dybblå grund.

Og over by og land i nat
går julens glade bud,
at født er Herren Jesus Krist
vor frelser og vor Gud.

Du stjerne over Betlehem,
oh, lad dit milde lys
oplyse alt med håb og fred,
så kærligheden ses.

Lad hvert et hjerte, koldt og mørkt,
se strålen mild og blid,
en stråle af Guds kærlighed
i denne juletid.

En stjerne skinner i nat

Nu i den hellige time
vi står i stjernesvær,
og hører klokkerne kime
for nu er julen her.

*Englene synger højt i kor,
synger om fred på vor jord,
verden var aldrig helt forladt,
en stjerne skinner i nat.*

En nyfødt kærlighed sover,
nu er Guds himmel nær,
vor lange vandring er ovre,
stjernen er stanset her.

*Englene synger højt i kor,
synger om fred på vor jord,
verden var aldrig helt forladt,
en stjerne skinner i nat.*

Se himlen ligger og hviler,
på jordens gule strå.
Vi står ved krybben og smiler,
for vi er fremme nu.

*Her kan vi drømme om den fred,
som vi skal eje en gang,
for dette barn har himmelen med
og jorden fyldes med sang.*

Lysets engel går med glans

Lysets engel går med glans
gennem himmelporte.
For Guds engels strålekrans
flygter alle nattens skygger sorte.

Sol går over verden ud
med Guds lys i øje:
Se! Vor Herres sendebud
går på gyldne skyer i det høje.

Englen spreder over jord
glansen fra Guds Himmel;
i sin kåbes stråleflor
favner han alverdens glade vrimmel.

Sol ser ind i slot og vrå,
ser på drot og tigger,
ser til store, ser til små,
kysser barnet, som i vuggen ligger.

Os han også favne vil,
englen i det høje;
os han også smiler til,
englen med Guds Himmel-glans i øje.

Os har og vor Herre kær:
ingen sjæl han glemmer;
i hvert solglimt Gud er nær
og vor glade morgensang fornemmer.

Sneflokke kommer vrimlende

Sneflokke kommer vrimlende
hen over diger trimlende,
det knyger ud af himlene,
det sluger hegn og gård,
det ryger ind ad sprækkerne
til pølserne på rækkerne,
og fårene ved hækkerne
får blink i pelsens hår.

Og poplerne bag mønningen,
de duver dybt i dønningen,
og over stakke-grønningen
omtrimler kjærv og neg,
det klaprer én om ørerne,
fra portene og dørene,
bag hvilke de små Sørene'
har rustet sig til leg.

Og gammelmor i klokkerne
med huen og grålokkerne,
hun haler op i sokkerne
og ser forsagt derud,
for nu er kålen liggende,
og nu står tjørnen stikkende
og spidder sne på piggene,
og nu kom Kjørnes-Knud!

I sne står urt og busk i skjul

I sne står urt og busk i skjul,
det er så koldt derude,
dog synger der en lille fugl
på kvist ved frosne rude.

Giv tid! giv tid! - den nynner glad
og ryster de små vinger, -
giv tid! og hver en kvist får blad,
giv tid! - hver blomst udspringer.

Giv tid! og livets træ bli'r grønt,
må frosten det end kue,
giv tid! og hvad du drømte skønt,
du skal i sandhed skue.

Giv tid! og åndens vinterblund
skal fly for herlig sommer,
giv tid, og bi på herrens stund,
- hans skønhedsrige kommer.

Spænd over os dit himmelsejl

Spænd over os dit himmelsejl.
Rør jorden med din finger.
Lad himmelbuen være spejl
for lyset, som du bringer.
Sæt fredens bue som et skjold
mod mørke, død og krigens vold -
du himmelbuens Herre.

Skænk os det klare kildevæld,
som skaber liv i strømmen.
Vi finder ikke kilden selv,
så hold os fast på drømmen:
At du er livets kilde, som
får blinde til at se sig om -
du underfulde Herre.

Vær sol på vores mælkevej,
og varm os i din sfære.
Lad Hellig-ilden brede sig,
så vi får mod at bære
vor klode som en blomstereng,
et liv i broget sammenhæng -
du fællesskabets Herre.

Danmarks Skolesang 2014

Kære Danmark, mon du ved det?
Der er børn der bor på dig.
Vi er mindre end de fleste.
Større bli'r det ik' for mig.
Tanker gror i et land mod nord,
hvor vi alle bor.

Omkvæd:

*Her er grøden rød og fløden hvid
i Danmark.
Broer danner fællesskab
fra ø til ø.
Ingen har skal snuble.
Ingen her må falde.
Kom og læg din farve i et fælles maleri.*

Skoletasken om på ryggen
som den tapre landsoldat.
Vi skal ud og finde lykken
i en eventyrtagfat.
A – B – C, tælle 1 – 2 – 3.
Brug din fantasi.

Omkvæd ...

Hanen galer løs på gården.
Uret slukkes med en hånd.
Det er tidlig mandag morgen.
Dynen vejer tusind ton.

Direkte til omkvædet ...

Godmorgen lille land

Godmorgen, lille land!
Et land med sol, et land med dis,
Med kyst af sten og sand,
Som havets bølger slikker,
Med bakker skabt af is,
Koldt eller venligt skiftevis.

Godmorgen, ø ved ø!
Nu ser vi Danmarks buetegn
Med blink af hav og sø,
De slanke, lyse broer.
I sol, i blæst, i regn
Bærer de os fra egn til egn.

Godmorgen, hver og en,
Som sidder ved et morgenbord
Fra Skagens hvide gren
Til Gedsers lange odde,
På vores prik mod nord
Her på den kuglerunde jord.

Godmorgen, stå nu op!
Stå ud af drøm og tankespind
Og stræk din tunge krop,
For ingen er alene;
Når verden lukkes ind,
Bygger vi bro fra sind til sind.

Den blå anemone

Hvad var det dog, der skete?
Mit vinterfrosne hjertes kvarts
må smelte ved at se det
den første dag i marts.
Hvad gennembrød den sorte jord
og gav den med sit sølvblå flor
et stænk af himlens tone?
Den lille anemone,
jeg planted dér i fjor.

På Lolland jeg den hentede,
et kærtegn fra min fødeø.
Så gik jeg her og ventede
og tænkte: »Den må dø;
den savner jo sit skovkvarter,
sin lune luft, sit fede ler;
i denne fjendske zone
forgår min anemone;
jeg ser den aldrig mer«.

Nu står den der og nikker
så sejersæl i Jyllands grus
ukuelig og sikker
trods ensomhed og gus,
som om alverdens modgang her
har givet den et større værd,
en lille amazone
og dog min anemone
som søens bølge skær.

Hvad var det dog, der skete?
Mit hjerte koldt og hårdt som kvarts
det smelter ved at se det
den første dag i marts.
Jeg tænkte: »Evig skiltes ad
min sjæl og glæden«, da jeg sad
i vint'rens grumme done.
Nu gør min anemone
mit hjerte atter glad.

Når håbet grønnes

Stille, stille hører du et roligt hjerteslag?
Mærker du et åndedrag, når natten bli'r til dag?
Glæden kommer trillende - derudefra et sted,
fylder mig med mod, der vækker rytmen i mit blod
og lover kærlighed.

*Så giv mig det håb, der grønnes, når lyset lukkes ind,
giv mig styrken til at danse på Vorherres hvirvelvind.
Lad mig altid finde vej, som en sommerfugl i leg
og i tanke, tro og handling vil jeg dele det med dig.*

Stille, stille hører du et roligt hjerteslag?
Mærker du et åndedrag, når natten bli'r til dag?
Sorgen kommer trillende, og tårer triller med,
kalder mig ved navn - og vækker smerten i et savn,
der kom fra kærlighed.

Men giv mig det håb ...

Stille, stille hører du et roligt hjerteslag?
Mærker du et åndedrag, når natten bli'r til dag?
Lykken kommer trillende - og triller mig afsted,
lykkelig er den, der vækker lykken i en ven
og gi`r sin kærlighed.

Så giv mig det håb ...

Når vinteren rinder i grøft og i grav

Når vinteren rinder i grøft og i grav
og rugens de krøllede blade
sig ranker i solen, som spejles i hav
jeg griber med længsel, knap ved jeg deraf
min hakke, min skovl og min spade.

Jeg hvæsser på stenen den rustnede æg
og retter den bøjede plade,
så springer jeg uden for mur og for væg
hvor marken har klumper, og mosen har klæg
med min hakke, min skovl og min spade.

Jeg lytter til vårens det syngende kor,
til lærken, den jublende glade,
vi kender hinanden fra somren i fjor,
den kvidrer, jeg grøfter og graver min jord
med min hakke, min skovl og min spade.

Når solen går ned i et luende bål
bag lynghedens vidtstrakte flade,
jeg retter min ryg og jeg skimter et mål
da blåner og blinker det blanktslidte stål
i min hakke, min skovl og min spade.

Op al den ting som Gud har gjort

Op, al den ting, som Gud har gjort,
hans herlighed at prise!
Det mindste, han har skabt, er stort
og kan hans magt bevise.

Gik alle konger frem på rad
i deres magt og vælde,
de mægted ej det mindste blad
at sætte på en nælde.

Hvad skal jeg sige, når jeg ser,
at alle skove vrimle,
de mange fuglesving, der sker
op under Herrens himle?

Hvad skal jeg sige, når jeg går
blandt blomsterne i enge,
når fuglesangen sammenslår
som tusind harpestreng?

Hvad skal jeg sige, når mit sind
i havets dybe grunde
kun dog så lidt kan kige ind
og ser så mange munde?

Hvad skal jeg sige, når jeg ser,
hvor stjerneflokken blinker,
hvor mildt enhver imod mig ler
og op til himlen vinker?

Det bedste jeg ved

Jorden er flad – det er os, der er runde!
Føl, den er fast, hvor du sætter din fod.
Jorden er der, hvor jeg altid kan bunde,
kan løbe i græs eller stå og slå rod.
Og når jeg blir træt, kan jeg smide mig ned
- for jorden er no'et af det bedste jeg ved!

Træet er jorden, der rækker mod himlen!
Der vil jeg klatre til blodbøgens top,
råbe mod blæsten og sidde i vrimlen
af skyer og lugte, som hvirvler herop.
Så hænger jeg der og vil slet ikke ned
- for luften er no'et af det bedste jeg ved!

Strømperne af og så vade i bækken
- blå som en himmel, der flyder på jord -
Høre dens boblen og mærke dens trækken
i benene derhen hvor fiskene bor.
Om lidt bliver jeg våd, når den river mig med
- for vandet er no'et af det bedste jeg ved!

Så vil jeg sidde ved bålet og tørre,
falde i staver og stirre i ild:
Bække af lys falder opad, blir større
og danser på himlen så lydløs og vild.
Nu fryser min ryg men min mave er hed
- for ilden er no'et af det bedste jeg ved!

Jorden og luften og ilden og vandet
Lever i alting i dig og i mig!
Nu vil jeg mærke, hvordan vi er blandet
Og lege for livet og leve for leg.
Hvor livet bli'r fælles, vil jeg lege med
at være her, det er det bedste jeg ved!

Anemonesangen

Dagen er så fuld af anemoner
Fuglefløjt og farvespil i lysekroner
Natten fuld af farlige dæmoner
Spøgefugle, troldemænd og heksekoner

Åh, anemoner
Dækker hele jorden li'som sne
Åh, anemoner
Snart får jeg vel sommeren at se

Dagen er så travl for de forfløjne
Alle de forpjuskede og næsten nøgne
Natten er så fuld af gule øjne
Der i mørket, der på himlen, alle vegne

Åh, anemoner
Jeg vil sove i den hvide seng
Åh, anemoner
Under stjerner i en blomstereng

Åh anemoner
Dækker hele jorden li'som sne
Åh, anemoner
Snart får jeg vel sommeren at se

En lærke letted

En lærke letted, og tusind fulgte,
og straks var luften et væld af sang.
De tusind tårne tog til at tone,
så landet fyldtes af klokkers klang,
og byer blomstred i rødt og hvidt,
og det var forår og Danmark frit.

Det var en morgen som tusind andre
og ingen morgen i tusind år,
da Danmark vågned med klare øjne
til glædestimer og frimandskår,
og landet lyste fra sund til klit,
for det var forår og Danmark frit.

Vi mindes stille de tapre døde,
hvis navne lever i Danmarks navn,
og takken søger til dem, der segned',
og dem, der sidder med tunge savn.
Gud trøste dem, der har lidt og stridt,
til det blev forår og Danmark frit.

Men du, som styrter de stoltes riger
og løser fangne af bolt og bånd,
dig flyver hjerternes tak i møde,
vor skæbne er i din stærke hånd.
Nu er det forår og Danmark frit.
Velsign det, Herre, fra sund til klit.

Nattergalen på sin gren

Nattergalen, på sin gren
Åh hvor længe,
Åh hvor længe
Fløj fra grenen til kejserens seng
Det er længe siden

Nattergalen, lystigt sang
/:Åh hvor længe.:/
Sprang og spiste fra kejserens hånd
Det er længe siden

Nattergalen, sat i bur
/:Åh hvor længe.:/
Skiftede straks fra mol til dur
Det er længe siden

Nattergalen - bedst af alt
/:Åh hvor længe.:/
Indtil en anden var bedre valgt
Det er længe siden

Nattergalen - landsforvist
/:Åh hvor længe.:/
Tabte til en der sang mer præcist
Det er længe siden

Nattergalen, på sin gren
/:Åh hvor længe.:/
Fløj fra grenen til kejserens seng
Det er længe siden.

Ud under åben himmel

Det skete igen, helt utroligt
At sommeren kom stille, roligt
Syrenernes duft, den sitrende luft
Nu glemmer jeg vinterens fornuft

Luften er hvid, solen danser
Nu mærker jeg alle mine sanser
Græsset er grønt, himlen er høj
Nu smider jeg sjælens vintertøj

Og jeg vil ud, ud under åben himmel
Og jeg vil ud, ud på det dybe vand
Jeg vil ud, ud under åben himmel
Derud' hvor jeg bli'r svimmel, ud under åben himmel

Jeg ved, at jeg før var for rigtig
Jeg passede mig selv, var forsigtig
Satsede halvt, garderede alt
Var faldet til ro og havde valgt

Gaden er varm, huden brænder
Jeg løsner mit hår, bløde hænder
Det tør indeni, vinteren er forbi
Nu slipper jeg alting løs, fordi

Jeg vil ud, ud under åben himmel
Jeg vil ud, ud på det dybe vand
Jeg vil ud, ud under åben himmel
Derud' hvor jeg bli'r svimmel, ud under åben himmel

Det dufter lysegrønt af græs

Det dufter lysegrønt af græs
i grøft og mark og enge.
Og vinden kysser klit og næs
og reder urtesenge.
Guds sol går ind
i krop og sind,
forkynder, at nu kommer
en varm og lys skærsommer.

Hør fugletungers tusindfryd
fra morgen og til aften!
De kappes om at give lyd,
der priser skaberkraften.
Hvert kim og kryb
i jordens dyb
en livsfryd i sig mærker
så høj som himlens lærker.

Se, blomsterflorets farvepragt
gør alle ord forlegne.
Kong Salomon i kroningsdragt
misundeligt må blegne!
Alt smukt, vi ved,
al kærlighed,
den mindste fugl og lilje
er, Gud, din skabervilje.

Ja, du gør alting nyt på jord,
en sommer rig på nåde.
Men klarest lyser dog dit Ord
af kærlighedens gåde.
Alt kød må dø,
hver blomst blir hø.
Når vissentørt står floret,
da blomstrer evigt Ordet.

Danmark nu blunder den lyse nat

Danmark, nu blunder den lyse nat
bag ved din seng, når du sover.
Gøgen kukker i skov og krat.
Vesterhavet og Kattegat
synger, imens det dugger,
sagte som sang ved vugger.

Danmark, du vågner med søer blå
mætte som moderøjne.
Alt, hvad i dine arme lå,
lader du solen skinne på
ser, hvor det yppigt glider,
frem af forgangne tider.

Hyldene dufter i stuen ind
ude fra Danmarks haver.
Kornet modnes i sommervind
Hanegal over lyse sind
stiger bag gavl og grene,
hvæset som kniv mod stene.

Køer og heste og får på græs
hen over brede agre,
åbne lader for fulde læs,
sejl, som stryger om klint og næs,
byger, som går og kommer, -
det er den danske sommer

Pigernes latter og lyse hår
leg, som får aldrig ende,
øjnene blå som vand i vår
mildt om et evigt Danmark spår
sol over grønne sletter
lykke og lyse nætter.

Midsommervisen

Vi elsker vort land,
når den signede jul
tænder stjernen i træet med glans i hvert øje.
Når om våren hver fugl,
over mark, under strand
lader stemmen til hilsende triller sig bøje:
vi synger din lov over vej, over gade,
vi kranser dit navn, når vor høst er i lade,
*/: men den skønneste krans bli'r dog din, sankte Hans!
den er bunden af sommerens hjerter, så varme, så glade. :/*

Vi elsker vort land,
men ved midsommer mest,
når hver sky over marken velsignelsen sender,
når af blomster er flest,
og når kvæget i spand
giver rigeligst gave til flittige hænder;
når ikke vi pløjer og harver og tromler,
når koen sin middag i kløveren gumler:
*/: da går ungdom til dans på dit bud, sankte Hans!
ret som fjøllet og lammet, der frit over engen sig tumler. :/*

Vi elsker vort land,
og med sværdet i hånd
skal hver udenvælts fjende beredte os kende,
men mod ufredens ånd
over mark, under strand
vil vi bålet på fædreneres gravhøje tænde:
hver by har sin heks og hvert sogn sine trolde,
dem vil vi fra livet med glædesblus holde;
*/: vi vil fred her til lands, sankte Hans, sankte Hans!
den kan vindes, hvor hjerterne aldrig bli'r tvivlende kolde. :/*